

nike. Delo pri čebelah služi le nekako za kratenje časa in odpočitek. Vse druge domače živali zahtevajo več truda pri oskrbovanju nego čebele. One si same donajajo svojo hrano in radi tega se čebelarstvo veliko bolj izplača kot vsaka druga poljedelska panoga, a seveda le tedaj, ako se umno goji.

Mnogi pa opravljajo čebelarstvo tudi kot glavni pridobitek. Na Nižje-Avstrijskem imamo nekaj čebelarjev, ki se žive že več let samo od svojih čebelic.

Jaz sam sem pred 20 leti pričel s čebelarstvom in se lahko kljub nekaterim slabim letinom sklicujem na denarni uspeh, dasiravno se s čebelicami morem pečati samo v svojih skromnih prostih urah.

Ako se pečate s čebelarstvom, si tako sam sebi koristite z vzgojevanjem čebelinih panjev in rojev, a poleg tega pa pridobivate tudi strd in vosek. Vi pa koristite s tem tudi poljedelstvu, sadjarstvu in vrtnarstvu: kajti čebelarstvo je izvanredno dobra pomoč, s katero se prenaša cvetni prašek z rastline na rastlino, kar se pri nas še vse premalo upošteva. Po prenašanju cvetnega praška je rodovitnost sadja in raznih poljskih pridevkov mnogo večja. Prenašanje cvetnega praška pa ne pripomore samo do bogatejših sadežev, ampak tudi semenja se na različnih rastlinah na ta način več nastavi. Kakih 200 rastlinskih vrst je glede oploditve semenja v prvi vrsti navezanih na prenašanje cvetnega praška po čebelicah. Nadalje se s prenašanjem cvetnih praškov pospeši domača vzgoja rastlin in prepreči propad domačih vrst rastlin.

Čebelarstvo ne igra v našem narodnem gospodarstvu zadnje vloge. V Avstriji je približno 1 milijon čebelinih panjev, na Ogrskem pol milijona. Čebelice iz teh panjev pridelajo na leto povprečno 18 milijonov kg strdi, t. j. 1800 železnih vozov! Brez čebelic bi se ta velika množina strdi na cvetkah usušila in šla v zgubo. Ker se na leto v naše kraje uvažajo kakih 1½ milijona kg tuje strdi, t. j. 150 vagonov, tako sprevidite, da se domača potreba z domačim blagom ni krita in da je mogoče pri močnejšem čebelarstvu spraviti še več strdi in voska v denar.

Rusko bojišče.

Tudi Rusi so morali na francosko željo začeti napadati. Začeli so dne 15. t. m. in sicer na obeh skrajnih krilih svoje fronte: na severu ob črti Riga, Dvinsk, Postavy in jezera južno od Dvinska; na jugu pa na galiskih tleh. Na severu je fronta, ob kateri se napada, dolga kakih 300 km. Za napad je tukaj zbranih kakih 20 armadnih zborov. Dosedanje ruske izgube znašajo približno 50.000 mož. Nemcem poveljuje Hindenburg, Rusom Kuropatkin. Dosedaj sta se Rusom posrečila le dva majhna uspeha. Ob Dnjestrju so naši zapustili okope pri Uščičko, Nemci pa so se pri Naroškem jezeru za par kilometrov umaknili, kar oboje nima v vojaškem oziru pri tako veliki fronti nobenega posebnega pomena.

dal, da ravno tako, kakor sem jaz storil, tudi vi storite, zahteva Kristus (Jan. 13, 15). Ker je Marija svojega Sina najbolj posnemala, zato je tudi največ trpela. Ker je bila odločena za najvišje dostojanstvo in največjo svetost, do katere je kdaj dospel kak človek, zato je Žalostna Mati. Zato je pretrpela vso bolest in bridkost, trpela mirno in vdano kot dekla Gospodova brez nevolje, brez godrnjanja, brez tarnanja, brez očitjanja. Zato pa tudi povzdignite vsi, ki ste obdani s trpljenjem in žalostjo, oči in srce k Žalostni Materi in prosite: V vsaki bridkosti, v vsaki stiski, stoj nam ob strani Milostna Mati! Obrnite se k Žalostni Materi posebno ve, krščanske matere. Nekoč je papež Leon XIII. pri vsprejemu neki mladi materi pokazal podobo Žalostne Matere ter je rekel: „To je usoda matere, in sicer vsake matere.“ Vojska je dala materam preizkusiti vso bridko istinitost teh besed. Koliko je globoko žalostnih in bridko jokajočih mater in žen dandanašnji na svetu! In kje naj iščejo in najdejo tolažbo, uteho in pomoč, če ne pri Žalostni Materi?

Kakor nam je Žalostna Mati v tolažbo, tako nam bodi Mati brezmadežna, Mati nedolžna, Mati deviška v zgled. Praznik Marijinega oznanenja nam namreč tudi oznanja neskaljeno Marijino čisto. Marija, dekla Gospodova, vsa čista, vsa brezmadežna! Sam angel, božji odposlanec, jo pride pozdravit. Če hočemo, da bodo božji angeli poslani tudi k nam ter ostali pri nas — saj so „vsil služabni duhovi, v službo poslani zavoljo tistih, ki bodo prejele delež zveličanja“ (Hebr. 1, 14) —, moramo si prizadevati za čistost, odpovedati se grehu, vojskovati se zoper skušnjave in strasti, premagovati samega sebe in tako se truditi, „da bomo Bogu s čistim telesom služili in z neomadeževanim srcem dopadli“ (Molitev po litanijah vseh svetnikov).

Zakonski, pomni dobro, da je zakon zakrament! Vsak zakrament pa je sveto znamenje, postavljeno od Jezusa Kristusa, da notranjo milost po zunanje kaže in tudi podeli. Zakon je Kristus povsal v zakrament, to je, v milosti polno podobo svoje nerazdružne zveze s sv. cerkvijo. Kako se morajo zakonski na vso moč truditi, da so vrhne podobe zveze Kristusove s sv. cerkvijo in ljubezni Jezusove do

Borva za Uščičko.

Na severnem bregu Dajestra so naši imeli zasedeno pri mestu Uščičko (severozahodno od Horodenke) močno utrjeno območje postojanko, ki je kot zagozda štrlela v rusko bojno črto v izhodni Galiciji. Rusi so napenjali vse sile, da bi dobili to postojanko v svoje roke. V jutro dne 19. marca so z minami razstrelili 300 metrov široko luknjo v našo postojanko. Nato so z osemkrafno premočjo napadli našo posadko, ki se je hrabro branila. Se je popoldne ob 5. uri se je poveljnik, polkovnik Plankh, odločil, da zapusti postojanko. Naši so bili od treh strani obdani od sovražnika. Prehod čez široko reko je ruska artilerija zaprla. In tedaj je polkovnik dal povelje: „Skozi ruske vrste!“ (Dragonci (štev. 11 in štev. 6) ter oddelki saperjev so se med neprestanimi boji srečno preklali skozi goste ruske vrste in so dne 20. marca ob 6. uri zjutraj srečno dospeli na višino pri Zalesčykiju, ki je zasedena od Avstrijcev. Hrabri in drzni čini te čete ostanejo zapisani z zlatimi črkami v zgodovini avstrijske armade.

Ruski poveljniki.

Sedanji vrhovni poveljnik vseh ruskih zapadnih armad ni več car, ampak general Everl. Načelnik velikega ruskega generalnega štaba je general Milnevič.

Rusi za mir.

Poroča se, da si rusko ljudstvo srčno želi miru in da se je tudi rusko razumstvo že naveličalo vojske. Le car in njegovi generali, ki seveda sedaj dobro služijo, nečejo nič slišati o miru. Car je bolj kakor kedaj poprej za svetovno prelivanje krvi.

Vojaki slavijo slovenskega duhovnika.

(Izvirni dopis z ruskega bojišča.)

Severno bojišče, 12. marca 1916.

Včeraj (11. marca) je bil premeščen od naše brigade nad vse priljubljeni gospod slovenski vojni kurat Alojzij Dejak. Ta gospod je imel v svoji dušni oskrbi 6 lovskih bataljonov, za katere je prav po očetovski skrbel.

Da Vam povem z eno besedo: On se je dal vsega vsem, samo da bi nas srečne storil na tem in na onem svetu. Moštvo in častniki so gospoda Dejaka zelo spoštovali in več kot eden mu je roko poljubil. Za slovo so gospodje častniki v častniški obednici zapeli g. Dejaku v čast več čeških, rusinskih in poljskih ter slovenskih pesmic in nazadnje je gospod poveljnik imel poslovljni govor, v katerem je rekel: „Se so sv. Karoli Boromeji na svetu in eden izmed teh je naš gospod vojni kurat.“

Pisec teh vrst je poznal dobro gorečnost gosp. Dejaka, ki je bil vsaki dan od 6. ure zjutraj v strelskem jarku in je spovedoval do pol 11. ure; potem je

od njega odrešenih duš! Zakonski, naj vam segajo v srce naslednje velevažne in velične besede sv. Pavla: „Možje, ljubite svoje žene, kakor je tudi Kristus cerkev ljubil in sam sebe za njo dal, da bi jo posvetil“ (Efež. 5, 25, 26). „Žene naj bodo svojim možem podložne, kakor Gospodu“ (Efež. 5, 22). „Žena je navezana na zakon, dokler njen mož živi“ (1. Kor. 7, 39). „Castiljiv bodi zakon v vseh rečeh in zakonska postelj bodi neomadeževana. Zakaj nečistnike in prešestnike bo Bog sodil“ (Hebr. 13, 4). Ta postava velja za moža enako, kakor za ženo. Isti Bog, ista postava, pa tudi ista kazen za zakonolomca, naj si je tega ali onega spola. Zakonski mož in zakonska žena, če vaju tudi loči razdalje, naj vaju vendar družni vez trajne ljubezni in neskajlene, neotemnele zvestobe!

Mladina, za te vsebuje spomin na angelovo oznanjenje resen opomin k angelski čednosti, k čistosti. Angelski svetnik Alojzij († 1591) je gojil posebno pobožnost do te skrivnosti Marijinega življenja ter je, star 9 let, pred podobo oznanenja Marijinega storil obljubo vednega devišstva. Sv. Ignacij Lojolanski († 1556), ustanovitelj Družbe Jezusove, je v Manrezi celo noč pred tem praznikom premolil pred Marijinim oltarjem, objokoval zmote prejšnjega življenja ter je sklenil začeti novo življenje in novo delovanje. Zato se je v redu, od njega ustanovljenem, pobožnost do skrivnosti Marijinega oznanenja obhajala kot posebno izročilo sv. Ignacija. Iz te pobožnosti so tudi izrastle Marijine družbe. Prva in glavna Marijina družba, kateri so vse druge po svetu pridružene, je namreč bila 5. dec. 1584 od papeža Gregorija XIII. cerkveno ustanovljena pod naslovom Marijinega oznanenja. Mladina, ob tem Marijinem prazniku stori sklep, da ostaneš zvesta Marijinim družbam, ki jih je papež Leon XIII. imenoval „izvrstno šolo krščanske pobožnosti in najvarnejšo obrambo mladinske nedolžnosti.“ Mladenič, dekleta, pokažite svojo ljubezen do Marije z ljubeznijo do čednosti, do čistosti! Sedanjí težki čas zahteva žrtve dovolj. Ne položite vrhutega svojih mladih sre na pogubni žrtvenik greha in razuzdanosti! „Vedite in premislite“, tako opominja sv. Pavel, „da noben nečistnik ali nesramnik nima deleža v kraljestvu Kristusovem in božjem“ (Efež. 5, 5). „Kateri pa so Kristusovi, so svoje meso križali

maševal in obhajal. Dostikrat sem ga videl, kako je ves slaboten, bled in kašljajoč šel domov, komaj je lezel v snegu in blatu. Rekel sem mu: „Gospod kurat, Vi se preveč mučite, boste zboleli.“ On mi je pa odgovoril: „Moj dragi! Sedaj imamo čas, sedaj moramo delati, si pridobiti mnogo dobrih del, počivali bomo pa že v nebesih.“ Jaz sem mnogokrat slišal vsiklikniti vojake, svoje tovariše: „To je duhovnik! To je duhovnik!“

Drugi vojak mi je spet pripovedoval: „Sel sem k spovedi in sem se malo bal, ali g. kurat me je tako ljubeznjivo objel, me pritisnil na svoje srce, da sem začel od ginjenja jokati in veš kaj, on je jokal z menoj ter me je tako potolažil, da sem na vse dobro pripravljen, tudi na smrt.“

Gospod urednik, to sem Vam napisal, sedaj ko je naš ljubeznjivi gospod kurat daleč proč in čutimo njegovo odsotnost. Strelski jarki so sedaj bolj pusti in ... ali tolažimo se z besedami gospoda kurata: „Fantje, potrpežljivo prenašajte vse križe in težave, saj to ne bo trajalo dolgo, veselje v nebesih bo pa večno. Gospodu Dejaku, ki je pridelen vojnim superijoratu ... armade, pa kličemo s hvaležnim srcem: „Bog Vam povrni stoter!“ Avg. Čeh, nadlovec.

To pismo svedoči, kako vneto in požrtovalno delujejo naši slovenski katoliški duhovniki na bojišču. Ne bojijo se nobenih žrtve, ne strašijo se truda in naporov, samo da lajšajo težavno stanje našim vrhim bojnikom.

Italijansko bojišče.

Dne 13. marca so Italijani ob Soči pričeli s peto ofenzivo, ki je trajala samo do 17. marca. Italijanski napadi so bili brezuspešni, vse naše postojanke so ostale trdno v naših rokah. Italijanske izgube so velike. Samo pred eno našo postojanko na Doberdobo so naši našli čez 1000 italijanskih mrličev. General Kadorna je uvidel brezuspešnost svojih napadov in zato je raje ofenzivo ustavil.

Dočim so Italijani ustavili svoje napade, so naše čete na več mestih pričele z napadanjem. Pri Tolminu so dne 17. in 18. marca naši odvzeli Lahom važne postojanke. Prodrli so čez cesto Selo-Ciginj in zahodno od Sv. Marije in ujeli do 20. marca 925 Lahov. Na Mrzlem Vrhju je bil sovražnik dne 18. marca vržen iz svoje utrjene postojanke in je zbežal do kraja Gabrije. Tukaj je bilo ujetih 283 Lahov. Tudi na Rombonu (koroška fronta) smo odvzeli sovražniku postojanko in ujeli dne 19. in dne 20. marca 226 Italijanov. Naši so vse napade na zavzete postojanke krepko odbili.

Dne 18. marca je Italijan zopet srdito obstreljeval iz svojih težkih topov mesto Gorico. Kot odgovor za to pa je naša artilerija zažgala italijanske

z grehi in željami vred (Gal. 5, 24).

Naposled še kratko besedo za vas, dragi otroci! Vam pa povem staro pravljico. Nekdaj je bil nek otrok. Stariši so bili bogati. Ker je ta otrok bil njihov edinec, so ga ljubili tako, da so mu dali vse, česar je želel, in še več. Tako so ga popolnoma razvadili. Mislili so si: na ta način bo naš otrok prav zdrav in zelo vesel. Pa je prišlo drugače. Čim starejši je bil otrok, tem bolj molčeč je bil in tem otožnejši in slabejši je bil od dne do dne. Poklicali so najboljši zdravniki. Vse zaman. Nekega dne je otrok umrl. Zdravniki so mu potem prerezali prsi in so našli, da je otrok mesto srca imel kamen. Pravljica je to, kajpada. Toda, globokomna je in podučna. Mnogoteri otrok, ki se mu je godilo predobro, je imel srce kakor kamen: nič ljubezni do Boga, nič ljubezni do drugih, tudi ne do starišev. Pa je prišel težki čas vojske. Prišla je ločitev od ljubelega očeta. Prišla je žalost: mati jokajo. Prišlo je pomanjkanje; v mnogih, premnogih hišah ni dovolj jesti, ni obutelnje, ni obleke. Otroci, kdo bi v teh razmerah imel srce kakor kamen? Ne, mehko in dobro mora biti vaše srce, polno ljubezni do Boga, do nebeske Matere Marije, pa tudi do vaše zemeljske matere. Mater morate ubogati na besedo, da se opomina ni treba. Bog varuj, da bi bili nepokorni in trmast. Pomagajte materi pri delu; če so tudi še majhne in slabe vaše roke, nekaj pa vendar opravite. Pogosto in pobožno prejemajte sv. obhajilo. Vsak dan z gorečo molitvijo priporočajte ljubelega očeta ali brata ali sorodnika Bogu in Mariji v varstvo. Marija bo varovala vaše stariše, sorodnike in tudi vas.

Marija, srednica med Bogom in ljudmi, je torej tudi močna in milosti polna posredovalka med vojaki na bojišču in v tujini in med njihovimi domačimi. Marijino češčenje, krščansko življenje po Marijinem vzoru, zaupanje v varstvo in pomoč Marije, to je ona vez, ki strinja in zedinja tiste, ki so krajevno ločeni daleč drug od drugega. Zato pa vsi pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica, ne zavrz naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o častiljiva in blagoslovljena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica!

Dr. Jos. Hohnjec.

postojanke na južni strani Podgore. Pri Pevmi pa smo v noči od 19. na 20. mare pregnali Lahe iz močno utrjenega jarka.

Nas prestolonaslednik na bojišču ob Soči.

Iz vojnega tiskovnega stana: Podmaršal in podadmiral nadvojvoda Karol Franc Jožef, ki se nahaja na bojišču ob Soči, si je v zadnjih dneh večkrat ogledaval naše čete. Obiskal je rezerve, postojanke topništva in je odlikoval veliko vojakov, ki so se odlikovali v zadnjih bojih. Vsakega je pohvalil z največjim zadovoljstvom, se je prepričal o izvrstnem zadržanju in o srčnosti naših čet in o njih veseli bojaželjnosti.

Kadorna v Parizu.

General Kadorna se je v ponedeljek, dne 20. t. m., pripeljal v Pariz, da se udeleži posvetovanja četverospornostnih odposlancev glede nadaljevanja vojske. Pariško ljudstvo je italijanskega poveljnika sprejelo z velikim navdušenjem. Dne 22. t. m. sta se prišla za njim tudi ministri Salandra in Sonino. Veliki listi že vse vedo, kaj se je pri teh posvetovanjih govorilo in sklepalo, cele strani imajo polne. To je pa seveda vse izmišljeno. Kaj se je sklenilo, bomo videli v kratkem času šele na bojiščih.

V Kadornovi sobi.

Edini okras v sobi Kadorne v italijanskem glavnem stanu sta: 30,5 cm avstrijska bomba in prastari ključ nekdanje trdnjave v Trzinu. Trziška občina je varovala kot svetinjo zadnji spomin na nekdanjo trdnjavo ključ te trdnjave. Ko so prišli „odrešitelji“, so prišli ti ključ v last Kadorne. V Italiji pravijo, da so ključ predpoda osvojitve, bomba pa je znamenje nepremagljivih ovir, ki se stavljajo proti osvojitvi. Morda bi bilo pametnejše tolmačiti si okras v Kadornovi delavni sobi tako-le: Kakor je trdo jeklo 30,5 cm bombe, tako trda je tudi volja braniteljev soških vrat, da zmaga, in tel vrat nikdar ne odpre nikak italijanski ključ. Dosedanji potek vojne pripo-roča tako tolmačenje.

Italijanska zbornica.

Pravijo, da misli Salandra sedaj, ko je dobil zaupnico, poslati poslane na velikonočne počitnice, ki bi naj trajale do junija ali julija. Nekateri poslanci so se jasno izrekli za to, da naj Italija pri prvi priliki z nami sklene mir.

Poslanec Markesano se je kregal na iste, ki razpravljajo, ali je bila vojska potrebna ali ne. Prosil je, naj se ne širijo tudi govornice o uničevalnih dogodkih in govornice, ki koristijo sovražnim vladam. Zaman je poizkušal, da dožene vire teh govornic, a prepričan je, da gre to do visokih mest. Ni domoljubno, če se ne cenijo dela italijanskih vojakov in če se širijo dvomi, kakor da žrtvujejo vojaški življenje brez uspeha. Žal, delajo to poslanci, ki jih čujemo vedno, kako porogljivo vprašujejo: Ali je že padla Gorica? Kdaj pade Gorica?

Socialist Modigliani kliče vsaj dvajsetkrat: „Saj sem vam to napovedoval! Vse to je zakrivila neumna Vaša nerazsodnost.“

Srdit boj za postojanke ob koroški meji.

Janez Sedlašek, doma od Sv. Vida pri Ptuj, opisuje boje ob koroško-italijanski meji sledeče:

Mnogo se sliši o bojih, ki se vršijo na raznih drugih bojiščih, ali od koroške fronte se sliši prav malo. Pa vendar je tudi tukaj nebo napolnjeno z velikanskim bojnim gromom in bliskom. Tudi tukaj pokriva oblaki množični mrljevi, ki jih ni mogoče vseh pokopati. Strašni so tudi tukaj dnevi, da se ne daje popisati. Polentarji se trudijo na vso moč, da bi predrl našo fronto ter zavzeli naše postojanke, zato poravljajo zmirom svoje napade. Na vsak način so nam hoteli vzeti goro Pl... in R... dne 15. febr.

Bil je to grozopolni dan. Že zjutraj ob peti uri tega dne nas je naenkrat sovražna artilerija začela močno obstreljevati z vsemi kalibri. Grmelo je čeli ta dan, kakor da bi se sodni dan približeval. Skale so se trgale od udarcev težkih granat ter se valile po naših postojankah. Človek bi si mislil, da so se razkačile vse naravne sile, loteč zdrobiti vsako živo bitje na zemlji, tako je razsajala sovražna artilerija. Proti večeru, ko je šlo solnce k zatonu, je ljutost sovražne artilerije dospela do vrhunca. Z vseh hribov so tulili topovi in bruhalo svoj peklenški ogenj na nas. Bilo je videti, kakor da bi se pekel odprl ter da nas hočejo peklenški duhovi požreti. Kmalu se je razlegel en sam tresk in grom. Zemlja se je tresla, kakor ob silnem potresu. Ob 8. uri zvečer je naenkrat utihnilo sovražno topništvo.

Vedeli smo, kaj to pomeni. Pričakovali smo napad sovražne pehote. Ni bilo treba dolgo čakati in že so zadržale strojne puške v gorah. Zagledali smo že od daleč bersaljerje z vihrajočimi peresi na velikih klobukih. Sedaj so začeli izvrševati naši topovi svoje uničevalno delo. Z vso brzino so brizgale granate in šrapneli v sovražne vrste. Niti en najmanjši trenotek niso zamudili naši vrli topničarji. V kratkem času pa utihnejo tudi naši topovi, ker so se Lah i že

približali do naših žičnih ovir ter zavpili: „Avanti! Avanti!“ Bilo jih je kakor listja in trave. Na vsak način so se hoteli pririti skozi žične ograje. Vkljub našemu silnemu streljanju se je pririlo vendar skozi žične ograje par vagabundovskih sinov ter so vdrl v naše strelske jarke.

Začelo se je grozovito klanje. Zmaga se je nagibala sedaj na to, sedaj na ono stran. Slednjič so se Lah i vendar začeli umikati. Njihove rezerve so jim skušale priti na pomoč. Ali naše strojne puške in topovi so jim zaprle pot. Okoli 11. ure so polentarji pobrali svoja sila in kopita ter jo pobrisali nazaj tja v svoje postojanke. Pustili so mnogo mrtvih in ranjenec pri nas.

Veliko si prizadevajo, da bi prišli od tod na Kranjsko ali pa da bi prodirali proti Celovcu. A njihove želje so zaman. Kjer so stali polentarji mesca maja, tam stojijo še sedaj. Na Koroškem in na Kranjskem si Lah i ne bodo kuhali polente, zato skrbimo mi Slovenci. Slovensko koroško zemljo branimo mi slovenski mladeniči in možje. V naših sreih gori ljubezen za našega presvitlega cesarja in za našo ljubo domovino. Naše geslo je: Vse za vero, dom, cesarja. S tem geslom gremo vedno v boj proti veliko močnejšemu sovražniku, ki mora biti premagan. Sploh pa ti polentarji nimajo sreče. Kaznuje jih Bog za grdo verolomstvo, izdajalstvo in za njihov zahrbtni napad. Nas pa čuva Marija in vodi Bog, gospod vojnih trum in zmaga mora biti naša. Bralcem „Slovenskega Gospodarja“, Sentvidčanom in vsem slovenskim Haložanom iskrene pozdrave!

Italijan strelja na divje koze.

Simon Lubej iz Goratih Jablan pri Cirkoveah nam piše:

Na koroško-italijanski meji so Italijani dne 14. marca streljali na visok hrib s svojim največjim topom. Lah je menda videl na gori kako divjo kozo, za to je tako dobro meril na tisti hrib, ker se je veselil dobre pečenke. Polente mu je že itak zmanjkalo. A uspeha ni dosegel sovražnik nobenega, če je tudi toliko granat vrgel na goro. Mi Slovenci se še zmiraj dobro držimo, če nas tudi Lah tako straši s svojimi granatami. Mnogokrat sem si že mislil, da od granate, ki po zraku žvižga in poje, je kos moje. A hvala Bogu, njemu se moramo zahvaliti, da nas tako dobro varuje vsake nevarnosti. Vse za vero, dom, cesarja! Najlepše pozdrave vsem naročnikom „Slovenskega Gospodarja“ ter vsem zavednim Slovenkam in Slovencem! — Simon Lubej; Alojz Peršuh iz Strazgonjcev pri Ptuj; Karol Svet iz Št. Pavla pri Celju; Martin Toplak iz celjske okolice; Franc Špes iz Ljubčnega pri Celju in drugi zavedni Slovenci-vojaki.

Francosko bojišče.

Boji pri Verdunu še vedno zanimajo cel svet. Nemcem se je od našega zadnjega poročila posrečilo vzeti Francozom pri Verdunu višino Mort Homme in postojanke pri avokourtskem gozdu, oboje na zahodni strani Verduna.

Nov nemški napad na Verdun.

Svicenski list „Tagesanzeiger“ v Curihu poroča: Francosko časopisje napoveduje nov, strašen napad na Verdun.

Verdun — mir.

List „Genevois“ poroča: Ako pade Verdun, nastane nevarnost, da bo francosko ljudstvo, ki se je že naveličalo vojske, zahtevalo, naj se sklene mir za vsako ceno. Upanje, da bodo Nemci premagani, je že davno izginilo.

Novi francoski vojni minister.

Dosedanji vojni minister Galieni je odstopil zaradi bolezni, ali kakor pravijo, ker je hotel gospodke oproščence spraviti na fronto. Galieni je bil dober katoličan. Njegov naslednik je prostozidar general Roques.

Naši potopili francosko ladjo.

Pred Dračem je naš podmorski čoln potopil francoskega torpednega rušilca oblike „Fouche“ in moštvo francoske bojne ladje je utonilo. — Isti dan predpoldne je blizu Šibenika pri solnčnem vremenu sovražni (italijanski) podmorski čoln brez vsakega opomina potopil bolniško ladjo avstrijskega Rudečega križa „Elektra“, ki je vozila bolnike in ranjence iz Albanije. Potopila sta se samo 2 mornarja, 2 usmiljenki ste težko ranjeni, vsi drugi pa so se rešili. Ladja je bila močno označena z mednarodnim znamenjem Rudečega križa in sovražnik je po veljavnih mednarodnih določilih ne bi smel potopiti. Ta nečloveški čin spričuje, da so naši sovražniki izgubili že vsak čut človekoljubja, ko niti ubogim ranjencem več ne prizanašajo.

Pred Valono.

Naši letalci so se dne 21. t. m. prikazali nad Valono ter metali na pristanišče in laške vojaške tabore bombe. Vsi so se vrnili nepoškodovani. V Crnigori in Albaniji vlada mir.

Kdo je potopil Tubantio?

Dne 16. t. m. se je potopila nizozemska ladja „Tubantia“. Na njej je bilo tudi par Amerikancev. Nemška vlada zatrjuje, da njen podmorski čoln ni potopil ladje. Sumi se, da je angleški podmorski čoln kriv potopitve, samo da spravi Nemčijo zopet z Ameriko v nov prepir.

Slovenske žrtve za domovino.

— **Janez Brezovnik.** Dne 4. aprila 1915 je padel v Karpatih 23letni mladenič Janez Brezovnik, p. d. Skornikov. Obvestilo o njegovi smrti pa je došlo šele dne 29. febr. t. l. V četrtek, dne 9. sušca, je bila pri Sv. Janezu črna peta sv. maša, nakar so pevci v cerkvi zapeli lepo žalostinko, ki jo je posebej za to priložnost zložil g. Domanjko. Mlademu junaku budi karpatska zemljica lahka! — Vseh skupaj je bilo dosedaj poklicanih pod vojno orožje iz naše župnije blizu 400 mladeničev in mož, od teh jih je padlo, oz. so umrli v bolnišnicah, kolikor se more zanesljivo dognati 30. Tako torej tudi naša župnija ne zaostaja v žrtvah za Avstrijo. — Brezovnik je bil doma iz Mariburga.

— **Alojzij Brišnik.** Z Vranskega se nam piše: Padel je na severnem bojišču mladenič Alojzij Brišnik. Padli je bil član „Orla“, priden in vstrajen telovadelec, ponos društva in starišev. Bil je zaradi hrabrega zadržanja pohvaljen od poveljnika. Služil je pri domačem dragonskem polku. Naj mu bo tuja zemlja lahka!

— **Franc Čeh.** Sv. Bolfenk v Slov. gorie. Klical ga je cesar in zapustil je ženo in svoje tri nedoraste otroke. Klical ga je Bog in junaško je daroval svoje življenje za ljubljeno domovino. Dolgo, dolgo ni več pisal svoji ženi; več mescev se ni več oglašil; a nihče ni slutil, da ga ne bi bilo več med živimi. Nazadnje se je obrnila žena na č. g. kurata M. Krajnc in dne 24. febr. je prejela od č. g. kurata poročilo: „Z žalostjo vam moram naznaniti, da je Vaš mož Franc Čeh, služeč pri 11. stotnji našega polka, padel dne 23. okt. 1915 blizu Trziča na Primorskem, in je tam tudi pokopan. Milostljivi Bog, ki tudi trpljenje in žalost obrača v našo korist, naj vam da nebeško tolažbo. Sprejmite moje globoko sožalje! Vam udani Krajnc, vojni kurat.“ Rajnkemu pa naj sveti večna luč! Naj mirno spava v tuji zemlji!

— **Franc Čuš.** Mezgovci pri Ptuj: Dne 30. avg. 1915 je neusmiljena smrt pretrgala nit življenja mladeniču Francu Čuš iz Mezgovca. Služil je kot poljski lovec pri ... bataljonu na italijanskem bojišču. Star je bil 20 let. Bodi mu tuja zemljica lahka!

— **Jurij Jurkošek.** Sv. Rupert nad Laškimi: Tukaj je umrl dne 11. t. m. 26letni mladenič J. Jurkošek, ki je služil v domačem domobranskem pešpolku in je bil lani na severnem bojišču težko poškodovan na glavi. 15 meterskih stotov težka poljska kuhinja mu je šla čez glavo. Prišel je nazadnje domov iskat si zdravja, pa ga tudi pri svojih stariših ni našel; po dolgi, mukopolni bolezni ga je rešila smrt nadaljnjega trpljenja. Bil je v vsakem oziru vzgleden mladenič, globoko veren in otroško vdan Mariji, v koje družbo je bil sprejet na smrtni postelji. V Marijini cerkvi na Svetini mu je govoril domači č. g. župnik zadnje pozdrave in vzel slovo od njega, potem smo ga izročili domači zemlji. Naj ti, ljubi Jurček, Bog poplača vse, kar si dobrega storil in hudega prenesel za zemeljsko in večno domovino!

— **Hinko Kovačič.** Iz Makol se nam poroča: Dne 14. marca je umrl vsled sušice naš občan priljubljeni cerkovnik Hinko Kovačič, v najlepših letih življenja, v 32. letu. Je tudi žrtev krvave vojske. Do junija 1915 se je potikal po raznih bolnišnicah okoli. Potem je bil vendar odpuščen domov, pa je prinesel seboj neozdravljivo kal smrti, kateri je tudi podlegel po dolgotrajnem bolehanju. Bil je vedno vrl narodnjak, spreten reditelj narodnih iger in veselje, mehanik, da mu ni bilo para daleč na okrog. Sila težko ga bomo povsod pogrešali. N. p. v m.!

— **Tomaž Pečuh.** Bučevci na Murskem polju: Umrl je naš vaščan Tom. Pečuh. Kot črnovojnik, star 49 let, je moral odriniti k vojakom. Usoda ga je peljala na Gornje-Štajersko. Tam mu je kruta smrt pretrgala nit življenja dne 5. t. m. Od tam ga je dala mati prepeljati v domači kraj. Pogreb se je vršil šele dne 11. t. m. Udeležilo se ga je tudi vojsko tukajšnje garnizije. N. v m. p.!

— **Franc Poljanec.** Dne 27. febr. je brzojav prinesel starišem žalostno vest, da je v bolnišnici v Opavi v Šleziji umrl njih sin, krepek mladenič Fran Poljanec iz Vitomarca, župnije Sv. Andraž v Sl. gor. Star je bil 37 let. Lansko zimo se je hudo prehladil v Karpatih ter si nakopal jetiko. V bolnišnici je hiral skoraj eno leto. Počivaj v tuji zemlji sladko, da se snidemo kedaj nad zvezdami!